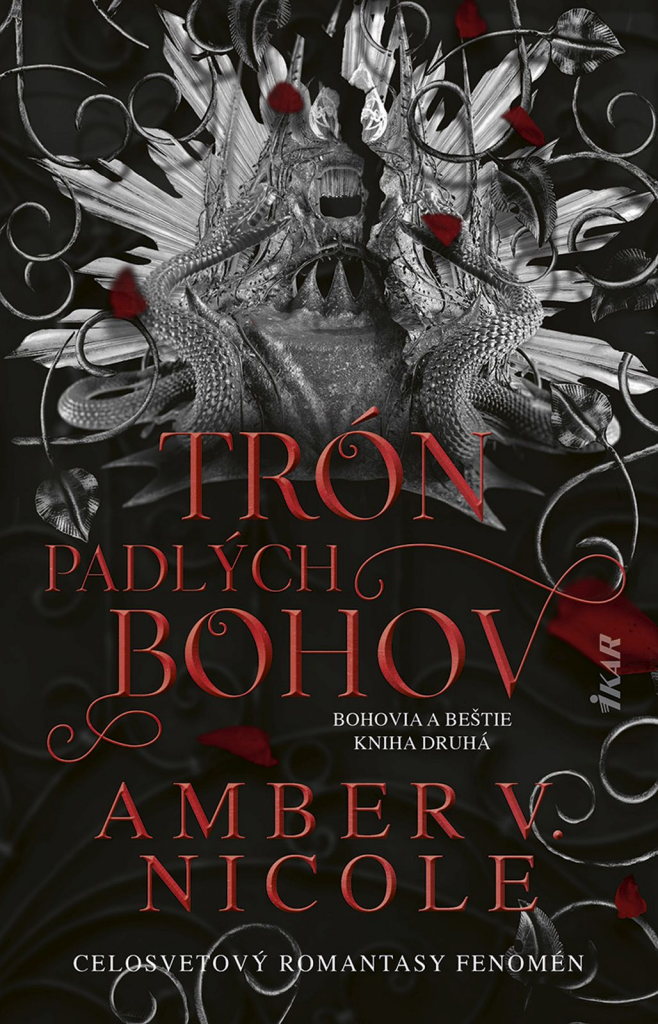

TRÓN PADLÝCH BOHOV

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA DRUHÁ

AMBER V.
NICOLE

CELOSVETOVÝ ROMANTASY FENOMÉN

iKAR

TRÓN
PADLÝCH
BOHOV

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA DRUHÁ

AMBER V.
NICOLE

TRÓN
PADLÝCH
BOHOV

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA DRUHÁ

Preložila Mária Koscelníková

IKAR

Amber V. Nicole
The Throne of Broken Gods

The Throne of Broken Gods © 2023 Amber V. Nicole
Original English language edition published by Rose and Star Publishing, LLC
4144 Commonwealth Ave, La Cañada California 91011, USA.
Arranged via Licensors Agent: DropCap Inc.
All rights reserved.
Cover design © Opulent Designs
Sprayed edges design © @palinlineart
Translation © 2026 by Mária Koscelníková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0959-2

Svet kedysi dával zmysel. Sestra ochorela, Kaden ju zachránil, a keď hrozilo, že odíde na večnosť, navrátil jej život. Zmenil ma, prijal do svojho kruhu a obdaril nadprirodzenou mocou, ktorej sa desili aj temné tvory. Na oplátku som robila všetko, čo mi prikázal, a svojím spôsobom mi na ňom záležalo. Nebola to ideálna spolupráca a občas sa veci nepekne zvrtili. „Zabi tohto, Dianna. Zmrzač tamtoho, Dianna. Dones mi to, Dianna.“ Mal plno požiadaviek, ale bolo ľahké splniť ich. Dávali zmysel. Všetko dávalo zmysel, až kým som nespoznala jeho.

Kráľa bohov, ktorého nazývali Ničiteľ sveta. Nemienila som ho privolať späť, ale keď som uprostred boja priviedla k smrti jedného z jeho nebešťanov, vrátil sa pomstiť ho a celý svet sa zastavil. Na túto planétu prišiel posledný žijúci boh a Inozem dostala strach.

Kaden pátral po starobyľom artefakte, a ja spolu s ostatnými sme ho aktívne hľadali. V prestrojení som sa nepozorovane dostala na stretnutie rady smrteľníkov, aby som zistila, či ho nevlastní Ničiteľ sveta. Mal však čosi iné. Celé storočia ma držala pri živote potreba chrániť Gabby, no on ma priťahoval ako svetlo moľu. Nedokázala som mu odolať, to bola moja prvá chyba. Druhou bolo, že som sa nechala zajať. Spolu so svojimi prisluhovačmi

ma uväznil a pokúšal sa zo mňa vypáčiť všetky tajomstvá. Počas neúspešnej záchrannej misie som urobila rozhodnutie založené na strachu, láske a hlbokej túžbe chrániť svoju sestru. Všetko sa tým zmenilo.

Vtedy prišla tá ťažšia časť. Uzavrela som dohodu s nepriateľom, Ničiteľom sveta, aby som ochránila Gabby. Mala som mu pomôcť nájsť artefakt a jeho ľudia mali na oplátku chrániť ju. Bola som pre svoju sestru schopná urobiť čokoľvek. Nemala som na výber.

Vraví sa, že nepriateľ môjho nepriateľa je priateľ, lenže následky mojej zrady ma kruto dobehli.

A tak som zostala s Liamom. Spolupracovali sme, hľadali artefakt a dni sa menili na mesiace. Z nevraživých pohľadov sa postupne stali túžobné, hádky ustúpili veselým chvíľam. Z malej iskry medzi nami sa stal spaľujúci plameň.

Vzájomná nenávisť vybledla a nahradilo ju čosi smrteľnejšie a oveľa sladšie.

Po nekonečných týždňoch spojenectva a prekonaní narastajúceho napätia sme konečne získali solídnu stopu a vyrazili sme dokončiť misiu.

Azraelovu knihu sme našli v dávno zabudnutej hrobke, no padli sme do pasce. V zúfalom pokuse zachrániť Samkiela a svet som opäť riskovala život, no Samkiel zachránil mňa, namiesto toho, aby si privlastnil knihu.

Tá sa ocitla v rukách nepriateľa, preto sme prešli na záložný plán a vrátili sa do pozostatku Ničiteľovho sveta. Navštívili sme osud, ktorý nám odhalil proroctvo budúcnosti a blížiaci sa koniec sveta.

V našich radoch však boli zradcovia. Tí, ktorým som bezvýhradne dôverovala a zverila im svoj aj Gabbin život, boli verní Kadenovi. Využili našu neprítomnosť, uniesli jedínú osobu, ktorú som z celého srdca milovala, a vydali mu ju.

Okamžite sme sa vrátili na Onunu a márne ju hľadali, až kým sa naprieč ríšami a celým svetom nezačalo šíriť televízne vysielanie. Kaden mal pre nás odkaz, predovšetkým pre mňa, a chcel, aby sa ho dozvedel aj zvyšok sveta.

Stačilo obyčajné puknutie, prostá prasklina a svet prestával dávať zmysel.

„Takto sa skončí svet,“ šepkal osud. Mal pravdu a ja som sa rozhodla ukázať, že vôbec nežartoval.

Dianna

ONUNA

SAMKIEL

Odkedy odišla, prešlo dvadsattisícstošesťdesiat minút. Neprestal som počítať. Pozrel som na obrovské hodiny na opačnej strane miestnosti. Stošesťdesiatjeden.

„Chcete povedať, že obrovská potvora so šupinatými krídlami zničí polovicu Strieborného mesta a len tak zmizne?“ opýtala sa ma moderátorka, pomrvila sa v kresle a ďalej ma uprene pozorovala. Ach, ako sa volala? Jill alebo Jasmine?

Obrovský žieravý kovový plát mi spaloval telo. Odbodil som ho a vyhrabal sa z diery, ktorú som vytvoril po tvrdom pristátí na ulici, až pri tom zaburácala zem. V ušiach mi zvonilo, a keď som sa ich dotkol, prsty som mal lepkavé od striebornej krvi. Kričala tak, až mi praskli bubienky.

Ozval sa ďalší skľučujúci rev a pozrel som k oblohe. Sálali z neho bolesť, hnev a veľký žiaľ. Jeho sila zničila okolité okná. Kto vie, či ho počuť naprieč ríšami...

Párkrát mocne zabrala krídlami a vzlietla tak rýchlo, až nebesá zaburácali a vzduch sa zvíril. Svetlá blikali, sirény húkali a budovy horeli.

Nedokázal som prestať myslieť na náš spoločne strávený čas, od začiatku až do konca. V duchu som si prehrával Diannine slová, akoby sme boli opäť v tej prekliatej pevnosti.

Usmiala sa na mňa tak krásne, až vo mne čosi prebudila a asi prvý raz za celé tisícročie sa na mojom ľadovom srdci objavila prasklinka.

Dívala sa na mňa spod hustých mihalníc a v orieškových očiach mala veselé obnčky, ako keby som za niečo stál. Nastavila mi malíček a ja som zatajil dych. Čo sa to so mnou dialo?

„Sľubujem na svoju česť, že vás nikdy neopustím, vaše veličenstvo.“

Jej slová boli síce zvláštne, ale niečo pre mňa znamenali. Opustili ma všetci blízki. Prišiel som o nich, izoloval som sa a napriek tomu mi táto príšera... nie, táto žena sľúbila niečo, po čom som naozaj túžil. Boli to jednoduché slová i gesto, ktoré vo mne zanechali stopu a zmenili mi život.

Díval som sa na nočnú oblohu, prizeral sa, ako divoko máva temnými krídlami v elegantnom zovňajšku a mizne v hustých mračnách. Vzďaľuje sa mi.

„Sľúbila si mi to,“ šepol som za kvílenia sirén.

V spravodajskej miestnosti bolo veľa hluku, ktorý ma vytrhol zo spomienok. Oslepovali nás ostré svetlá. Nespomínam si, ako sa volala moderátorka, hoci mi to pripomenulo niekoľko ľudí.

Vraveli, že zmizla. Spravila diery do budovy i môjho srdca a odletela.

Prinútil som sa do úsmevu plného klamstva a zúfalstva a naklonil sa k nej. „Zmizla je naozaj nesprávny výraz. Ako viete, mocné tvory sa veľmi jednoducho dokážu ukryť.“

Líca jej zružoveli, no mne zovrela žalúdok z toho, aké prosté bolo manipulovať smrteľníkov obyčajným úsmevom a milými slovami. Nemali ani predstavu, čo ich čaká. Dianna po sebe zanechá obeť.

„Samozrejme. Keď už hovoríme o mocných tvoroch, ako chcete, aby vás ľudia oslovovali?“ Posunula sa ku mne bližšie a zastrčila si za ucho prameň vlasov. „Od vášho oficiálneho návratu?“

Vôbec som sa nad tým nezamyslel. Odpoveď na túto otázku som odkladal už príliš dlho.

„Samkiel.“ Opäť som sa prinútil do úsmevu. Naozaj ma neprekukli? „Volajte ma Samkiel.“ Liam bol iba obyčajný štít, za ktorý som sa ukryl. Ako by som mohol byť aj niečo iné než Ničiteľ sveta? Bol to pokus o nový začiatok, hoci nie dokonalý. Preň som však prišiel o všetko. Ak som bol kráľ, o ktorom napísali všetky texty, a ochranca, ktorému starí bohovia dali postaviť pamätníky, možno by som ju dokázal chrániť a pomôcť jej. Som Samkiel a ostanem ním naveky. Liam zomrel v tú noc spolu s časťou Dianninho srdca.

Vrátil som sa na ambasádu v Boeli a oprel sa o stôl. Vincent si vzdychol a prekrížil ruky na hrudi. „Asi sa museli držať scenára, prepáč.“

Príkro pozrel na útleho muža za mnou, ktorý si napravil okuliare a ďalej ťukal do neustále prítomného tabletu. „Prisahám, že to oni vyberali otázky, pán môj. Ja by som nikdy...“ odmlčal sa. „Napravím to.“

Vydýchol som si a podišiel k oknu, kde som chvíľu pobudol. Až potom som sa obrátil k nim.

Útly muž sa volal Gregory a rada smrteľníkov ho k nám vyslala ako poradcu s úmyslom zmierniť narastajúce napätie medzi nami. Vincent ho schvaľoval. Mal som pocit, že všetci ho schvaľujú. Mysleli si, že potrebujem asistenta, ale Gregory moje problémy nevyrieši.

„Aká je vlastne tvoja úloha?“ spýtal som sa ho a opäť som prísne pozrel na Vincenta, pretože mal na vec rozhodne väčší vplyv než tento roztrasený nebešťan.

Greg viditeľne preglgol. „Podľa článku 623 Dreadwellskej snemovne musia mať všetci panovníci svojho poradcu. Pri všetkej úcte, pán môj, mali ho aj vaši rodičia a potrebujete ho aj vy. Mali ma vymenovať okamžite po vašom návrate, ale nič také sa nestalo. Keďže ste späť už nastálo, rada rozhodla, že je načas, aby som prevzal funkciu. Na médiá som viac než pripravený. Mám skúsenosti s politickými, so zákonodarnými aj súdnymi záležitosťami. Som plne kvalifikovaný.“

Prikývol som a vzduch trochu oťažel. Vincent sa prehraboval v papieroch na stole. „Ak si teda riadne kvalifikovaný, predpokladám, že nepríjemnosti podobné dnešnej sa viac nebudú opakovať, je tak?“

Gregory pozrel najprv na Vincenta a sklopil zrak, mne sa hantbil dívať do očí. „Okamžite sa o to postarám.“

„Výborne,“ utrúsil som a obrátil sa späť k oknu pozorovať jasné nebo a smrteľníkov na ulici.

Gregory odišiel a zavrel za sebou dvere.

Pocítil som nával moci. Zhlboka som sa nadýchol a pokúsil sa upokojiť. Svetlá sa zablysli. Ešte jeden nádych, tentoraz pomaly nosom dnu a von ústami.

„Musíš si ju vybiť,“ poznamenal Vincent a s rukami vo vrec-kách podišiel ku mne. „Trochu búrky nezaškodí,“ kývol na okno.

Potriasol som hlavou. „Pridlho pršalo.“

„Opäť je sucho. Do toho, potrebuješ to.“

Zdvihol som hlavu a zacítil známe šteklenie na koži. Povolal som energiu a vnímal, ako sa atómy od seba odrážali a postupne vytvárali búrku. Napokon som oslobodil úponok moci a opäť som sa nadýchol. Slnko zmizlo a jasné nebesá zahalili husté mračná. Prišla búrka, otriasla svetom a spustil sa divoký lejak, akoby neviditeľná ruka otočila obrovským kohútikom. Doľahli ku mne ná-dávky smrteľníkov zvonku.

„Lepšie?“

„Nie.“

Na mokrom okne som uvidel svoj odraz. Mal som na sebe oblečenie, v ktorom ma smrteľníci mali považovať za prístupnejšieho, no vedel som, že je to len pozlátka. Bol som oholený a ostrihaný nakrátko. Mal som pôsobiť ako ucelený kráľ, nie zlomená troska, o ktorej nič nevedeli.

Smej sa nasilu, tvár sa vyrovnane, akoby bolo všetko v poriadku.

Nesmieš v tom poľaviť.

Presne to mi Vincent neustále vtíkal do hlavy. Smrteľníci sa mali cítiť bezpečne a nie na pokraji ďalšej katastrofy.

Zablýskalo sa a dvere sa otvorili. Díval som sa na ne cez odraz. Túžil som, aby sem vošla ona, priniesla mi podnos s jedlom a oslni-vo sa na mňa usmiala ako na panstve Vanderkaiovcov.

„Vidíš tú tvár? Je nasrdená, presne ako ty!“

Sústredil som sa na prítomnosť, zvrtol sa na päte a otočil sa v ústrety Loganovi, ktorý sa sem náhlil aj s tabletom ešte menším, než mal Greg.

„Niečo sme našli.“

Okamžite som mu venoval plnú pozornosť.

Podal mi tablet s akýmsi grafom. Bola na ňom modrá, žltá a červená čiara stúpajúca nahor. Prezrel som si ho, na spodnej osi

boli malé časové údaje odstupňované po polhodine, no ničomu som nerozumel.

„Čo to znamená?“ vzdychol som si a pošúchal si obočie.

Vincent sa vrátil za svoj stôl a díval sa na nás s Loganom.

„Tie vlny znázorňujú elektromagnetické rušenie, podobné tomu, aké vzniká pri televíznom a rozhlasovom vysielaní. Prudko vzrástlo práve tu, keď sa na obrazovku dostal Kaden, a chvíľu tak spočinuli, až kým...“ nedokončil vetu. Vedel som, že ho Gabbina smrť zasiahla, aj keď o nej nehovoril. „Teda, krátko potom to prestalo.“

„A?“

Vincent si odkašľal. „Logan si myslí, že vysielanie prekročilo hranice Onuny.“

Logan sa naňho zašklľabil. „A mám pravdu. Rušenie bolo veľmi silné, a to až tak, že vysielanie bolo v každom televízore a rádiu v tejto ríši a ešte oveľa ďalej.“

Vincent zagúľal očami. „Ako myslíš, ale podľa mňa to nie je možné. Ríše sú predsa zabezpečené a aj keby sa to podarilo, ku komu chcel Kaden prehovoriť? Všetci sú predsa mŕtvi. Vážne si myslíš, že nejaký kozmický tvor prežíval tak dlho a túžil po špeciálnom vysielaní o Dianne?“

„Prečo sa o tom dozvedám až teraz?“ zamračil som sa.

Logan si odkašľal. „Podľa Vincenta to bola bezvýznamná stopa s ďalšou slepou uličkou, ale keď som videl ten graf, vedel som, že na tom niečo bude.“

Aj Vincent si odkašľal. „Našou prioritou je postarať sa o to, aby smrteľníci zostali pokojní a nedýchali nám na krk pre každú hlúposť. Výkyvy signálu mohla spôsobiť energia, ktorú obaja zo seba vydali, keď...“

„Lenže ty sa zodpovedáš mne, nie jemu!“ vyštekol som. Nechcel som sa s ním tak zhovárať, hoci posledné dva týždne boli náročné.

Logan sa na Vincenta zachmúril. Natiahol som sa po tablete. Nevšimám som si ich a uprene som si premeriaval graf. „Ak má Logan náhodou pravdu, koho mienil osloviť a prečo by sa ten niekto mal zaujímať o Diannu a jej sestru?“

Logan pokrčil plecami.

„To zatiaľ neviem, no bolo to príliš silné, zasiahlo to technológiu a ovplyvnilo aj satelity. Možno sa nedokážeme spojiť so zapečatenými ríšami, ale...“

„Žiadne ale! Je to nemožné!“ prerušil ho Vincent.

Vytesnil som ich hádku na okraj mysle a plne sa sústredil iba na graf. Logan mal s tým prudkým nárastom pravdu, ale až neskôršia čiara spôsobila, že hluk, svetlá a celý svet vybledli. Po Gabbinej smrti okamžite klesla a ďalej pokračovala rovnou trajektóriou. Opäť som si spomenul na jej ohlušujúci výkrik.

„Vďaka, Logan,“ vytisol som zo seba a prerušil ich doťahovanie. Nespúšťajúc zrak z tabletu, obrátil som sa a odišiel.

„Ešte musíš absolvovať posledný rozhovor!“ zavolať na mňa Vincent.

„Zruš ho.“

„Nemôžem,“ šepol.

„Tak ho absolvuj ty,“ odvrkol mu Logan.

Viac som ich už nepočul a pobral som sa do hlavnej konferenčnej sály. Výťahom som sa vyviezol niekoľko poschodí a snažil sa zapamätať si graf, v hlave mi bežalo nespočetne veľa možností. Ak sa Logan nemýlil, kto by sa chcel dívať na niečo také?

Otvoril som dvojité mahagónové dvere, dnu sa už svietilo, a kožené kreslo sa ku mne pomaly otočilo. Poklopala po stole špicatými nechtami a usmiala sa.

„To je nové?“

Dianna.

SAMKIEL

„Dianna!“ šepol som jej meno a takmer rozdrvil tablet. Kým vstala a obišla stôl, už som bol pri nej a silno ju objal. Z jej blízkosti som sa takmer rozplakal. Preniklo mnou teplo a vnorilo sa až do srdca, v jej prítomnosti sa okamžite prebralo. Neskutočne mi chýbala. Bola tu, živá a zdravá a ja som sa jej mohol dotýkať, cítiť ju. Chystal som sa o ňu obtrieť perami a vychutnať toto spojenie, no odvrátila hlavu. Odrazu som si uvedomil, že objatie mi neopätovala. Schmatla ma za ruky a odtisla preč.

„Bolo to drahé, nieže mi to zničíš!“

Keď odo mňa ustúpila, zovrelo mi srdce, no ona si iba nevšímavo naprávala rozopnuté kostýmové sako. Uhladila si vršok, akoby ma zo seba chcela oprášiť.

„Hľadal som ťa. Kde si bola? Prešli týždne, presnejšie dva.“

Mierne sa ku mne obrátila a odhrnula si z tváre prameň vlasov. „Ty si to rátal?“

„Každú sekundu tvojej neprítomnosti.“

Jemne sa zasmiala, nadvihla pritom obočie, prstami prešla po stole a narovnala zopár pier. „To je trochu prehnané, nemyslíš?“

Srdce mi začínalo tuhnúť a zbystril som všetky zmysly. „Čo sa ti stalo?“

„Vôbec nič.“ Nato sa odmlčala, akoby nad tým premýšľala. „Ach, máš na mysli môj divoký odchod?“ Mávla perom vo vzduchu a poklopkala si ním po dlani. „Uznávam, bolo to trochu dramatické. Prepáč, že som ti zničila budovu, ale opravil si ju, takže pohodička.“

Potriasol som hlavou. „Kašlem na nejakú budovu. Myslím tvoj odchod po...“

„Aha! To!“ Pokrčila plecami. „No, čaká ma toho celkom dosť, potrebovala som si vyčistiť hlavu.“

„Dianna.“ Jej meno som vyslovil ako ubolenú prosbu. Cítil som jej bolesť, zapamätal si ju, ibaže teraz sa ju chystala pochovať.

„Netvár sa tak sklúčene, nič mi nie je!“ Žmurkla na mňa, nastavila mi malíček a potriasla ním. „Pamätáš? Na malíček.“

„Urobil som niečo, čím som ťa pokazil?“ spýtal som sa jej a zvieralo mi srdce. Správala sa príliš odmerane.

„Pokazil?“ Zarehotala sa. „Bohovia, občas zabúdam, aký si starý. Čo to vôbec znamená?“

„Snažím sa iba pochopiť, čo sa stalo.“

Začala sa hrať s perom. „Mne?“

„Nám.“

Odfrkla si. „Nám? Nič také neexistuje.“ Zamávala medzi nami dľaňou. „Prísaha prestala platiť, už nemusíme spolupracovať, vidíš?“

„Takže celý čas som pre teba bol iba spolupracovník?“

„Ale no tak, netvrdím, že som sa nebavila, ale nemusíme mať vážny vzťah. Myslela som si, že vzhľadom na tvoju minulosť to pochopíš.“

„Moju minulosť?“

„Predo mnou si predsa mal romániky, všetko som videla.“ Perom si poklopkala po čele a jemne sa usmiala.

Krv mi šumela v ušiach a srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Toto celé bolo nesprávne. Ona mi... klamala. Toto nebola ona, vedel som to. Vedel som, aký sme mali vzťah a čo sme cítili. Bolesť v srdci razom zmizla. Vyškolil som plno bojovníkov, naučil ich uzamknúť si emócie, uprieť si ich a pripraviť sa na bitky, v ktorých mohli prísť o život. To isté robila teraz Dianna. Zúfalo sa ma snažila odstrániť a pripraviť sa na vojnu. Jej vojnu.

Prekrížil som si ruky na hrudi. „Prečo to robíš?“

„Pretože ťa poznám. Budeš sa strachovať a prekážať mi, ale som vážne v pohode, len potrebujem zabiť niekoľkých ľudkov.“ Odmlčala sa a hravo sa na mňa uškrnula. „Alebo skôr pár stovák.“

Vykročil som k nej. „Dobre vieš, že ti to nedovolím.“

Nadalej sa zabávala s perom. „Viem.“ Tiež ku mne podišla a pohladila ma po hrudi. Keď ma však štipla za bradu a usmiala sa, zháčil som sa. „Preto som ťa prišla varovať.“

Zdvihol som kútik úst. „Varovať? Mňa? Dianna, hádam sa po tom všetkom nebudeme jeden druhému znovu vyhrážať?“

„Nie je to vyhrážka, skôr sľub. Snaž sa mi neskrížiť cestu, ja to tiež neurobím a všetci budú spokojní.“

„Sľub? Mne ublížiť nemôžeš, dobre to vieš.“

Klamal som. Jej správanie ma postupne trhlo na kusy. Jej chladný pohľad mi prebodával dušu, akoby jej na mne vôbec nezáležalo. Bolelo to.

Zvrtla sa a perom prechádzala po okraji dlhého stola.

„Páči sa mi, ako sa to všetci snažíte zahladať.“ Opäť sa na mňa usmiala ponad plece, no z očí jej sálal chlad. Ani zďaleka to nepripomínalo jej skutočný úsmev, ktorý som tak veľmi túžil vidieť. „Neunavuje ťa pôsobiť pred všetkými tými kamerami tak pekne? Nový účes ti pristane, si fešák.“

„Dianna.“

„Och, a zase si Samkiel? Liam ťa už omrzela? Asi to dáva zmysel. Koniec koncov všetkých nás raz prestane baviť hrať sa na niekoho iného. Ako napríklad mňa.“ Prezrela si na stole zopár papierov.

„Dianna.“

„Ach, výskum vám nepomôže. Určite sa ukrývajú na svojich panstvách ako úbohí zbabelci.“

Schmatol som ju za ruku a obrátil k sebe. „Viem, že trpíš bez ohľadu na to, čo sa mi tu snažíš nahovoriť. Dovoľ mi, aby som ti pomohol.“

„Pred chvíľou som ti na to dala návod.“

„Ale to...“ nedopovedal som a nechal sa riadiť rozumom. Šok z jej príchodu už trochu opadol a konečne som zacítil jej ťažký pach. „Prečo z teba tiahne krv smrteľníkov?“

Jedovato sa užkrnula.

Ani som sa nenazdal a sotila ma do stola. Prudko som doň narazil chrptom, až sa rozpolil a drevo bolestne zakvĺilo.

Chytila ma pod krkom a naklonila sa ku mne. Pokúšal som sa posadiť, ale držala ma s prekvapivou ľahkosťou. Tvrdiť, že ma to prekvapilo, nebolo dostatočné. Keď sme spolu cvične zápasili, nikdy ma nepremohla, nedokázala ma zložiť takýmto spôsobom. Musela sa kŕmiť smrteľníkmi, a to veľkým množstvom.

„Niečo si vyjasnime. Poznám ťa. Si milý, dobrý a máš plno vlastností, ktoré my nie. Budeš mi chcieť pomôcť, ale to sa nedá. Môžeš spraviť len to, že sa mi nebudeš pliesť do cesty. Ak to neurobiš, zaplatíš krvou tak ako oni. Čo keby si všetko ignoroval, rovnako ako aj pred tisíc rokmi, čo?“

„Dobre vieš, ako reagujem na vyhrážky.“ Zovriem jej útle zápästie, ale neodtláčam ho od seba. Môžem sa chvíľu tváriť porazenecky, nech si myslí, že má navrch. Hlavne, že so mnou komunikuje.

„Fajn, ale nezabúdaj, že hoci ty si nesmrteľný, tvoji priatelia, rodina a tí, ktorí k tebe vzhliadajú,“ tľoskla jazykom, „nie. Koľkí z nich musia zomrieť len preto, že ma nenecháš vykonať, čo potrebujem?“

Zrazu som to pochopil a v mysli sa mi sformoval temný výjav.

„Mieniš vyvraždiť všetkých zodpovedných za jej smrť?“

Toto bol jej plán? Dobre si spomínam na jej plač a výkrik, keď zabil jej sestru. Každú noc ma to mátalo v snoch, cítil som rovnakú bolesť, ako keď som preletel cez múry, okná aj kovové pláty. Sila, ktorá z nej vtedy vyvierala, bola nesmierna. Toto nebola ona. Moja Dianna nebola takáto otupená prázdna schránka.

„Dianna, toto nie si ty. Nech by sa dialo čokoľvek, nikdy by si sa so mnou takto nezhovárala a nevyhrážala sa mi.“

Zasmiala sa a pustila ma. „Ach, ty sa asi nikdy neprestaneš správať ako hrdina. Ak mi teraz povieš, že poznáš moje pravé ja, vygrciam obed.“

Pošúchal som si mierne boľavý krk a vstal. Stôl podo mnou zavrzgal a medzi nami sa zväčšila priepasť.

„Len čo si odišla, hľadal som Gabby aj teba.“

Dianna sa zháčila, úsmev jej zmizol z pier a čosi sa jej mihlo v očiach. Môže sa tváriť, že je nad vecou, koľko chce, ale táto mas-ka pri mojich slovách praskla a v jej karmínových očiach som zba-dal záblesk života.

„Nedokázal som ju nájsť, robil som, čo som mohol. Predpo-kladal som, že aj ty, ale súdiac podľa tvojho výrazu zrejme nie.“

MLčky sa na mňa pozerala. Využil som príležitosť a chytil ju za ruky. Pozrela na ne, ale ani sa nepohla. Na rozdiel od predošlých dotykov sa aspoň neodtiahla.

„Viem, ako veľmi ťa to bolí, Dianna, a nech už mi povieš čokoľ-vek, viem, odkiaľ to vyviera. Už som to zažil, poznáš ma. Prežívaš bolesť, uzavrela si sa do seba a... dovoľ mi pomôcť ti, prosím ťa. Toto nie si ty.“

Prudko na mňa pozrela a vytrhla si ruky z môjho zovretia. Bolo mi jasné, že som trafil klinec po hlavičke a niečím v nej pohol.

„Teraz už áno.“

Potriasol som hlavou. „Nie! Neverím, nikdy tomu neuverím. Pred niekoľkými mesiacmi si mi ukázala, kto v skutočnosti si. Pamätám si každú sekundu. Pomohla si mi a starala sa o mňa, aj keď si nemusela, pre všetkých si riskovala život. Ja do vojny nosie-vam výzbroj a toto je zasa tvoje brnenie. Všetko v sebe uzamkneš a chceš sa tým chrániť, ale nepochybujem, že tam niekde vnútri drieme moja Dianna.“

Vtom sa otvorili dvere. „Podarilo sa mi vyriešiť predchádzajúci problém...“ Gregory nedokončil vetu a preskakoval pohľadom zo mňa na Diannu.

Stačila jediná sekunda. Dianna sa natiahla poza mňa, vzala malý predmet a vrhla ho vpred. Preletel ohromujúcou rýchlosťou a trafil svoj cieľ s odporným čvachtavým zvukom. So zovretým srdcom som pozoroval, ako Gregory s buchotom dopadol tvárou na zem, z lebky mu vytrčal hrot pera. Z tela sa mu vznieslo modré svetlo, chvíľu nad ním pobudlo a napokon vystrelilo do nebies.

„Už mi veríš?“

Nereagoval som. Ako by som mohol? Sotva som spracoval posledných pár minút a teraz pred mnou zavraždila nebeštana, akoby pre ňu nič neznamenal.

„Si za to zodpovedný. Ak mi vojdeš do cesty, pridám ďalšiu mŕtvolu. Pomsta je moja. Dobre vedeli, čo jej smrťou spôsobia, a ak mi v tom budeš brániť, zistíš to aj ty. Tvár sa, že nič nevidíš, Samkiel. Nejde o teba.“

Zrazu sa rozozvučal poplach, svetlá sa zamihotali a pri dverách sa zjavili strieborné stĺpy. Dnu sa vovalil dym nasiaknutý chemikáliou, ktorá mala zavraždiť tvory z Inozeme. Bol to nový obranný mechanizmus, ktorý dal Vincent nainštalovať po jej poslednom zničení ambasády, ibaže bolo neskoro.

Dianna pozrela na svetlá a potom na mňa. „Keď spálím tento svet na uhliky a vy zo mňa spravíte tú zlú, pamätaj, že kedysi som sa snažila byť dobrá.“

V sekunde zmenila podobu, pohltila ju tmavá hmla a ja som osamel.

Pravdou bolo, že som sa bál tak veľmi, že sa to nedalo opísať.

CAMILLA

Camilla, rýchlo si zbalme všetky veci a vypadnime. Na ostrove už nie je bezpečne.“ Poklopkala som prstom po pohári. Quincy a ostatných členov sabatu vo dverách osvetľovala jemná žiara lustra. Všetci už boli zbalení a pripravení na odchod, kufre boli všade navôkol. Pocítila som na sebe jej pohľad, v taške prehodenej krížom cez hrud' mala drobné lebky, ktoré zbierala. „Nikde už nie je bezpečne, Quincy.“

„Ruka už zaistila zvyšné lokality, ale o úkryte mimo pobrežia netuší. Kam inam by sme šli?“

Jemne som sa usmiala. „Asi do Iassulynu.“ Quincy podišla k stolu, tvár jej lemovali plavé kučery. „Odíd's ostatnými. Je jedno kam. Nepôjde po tebe.“

Quincy mi položila ruku na plece a jemne ho zovrela. „Nech tá bohyňa ochraňuje.“

„Všetci starí bohovia už zomreli, drahá,“ šepľala som. Prinútila som sa na ňu usmiať. Prikývla a odvrátila sa. Ostatní si vzali tašky a nasledovali ju. Chvilu som počúvala ich ustarostenú vravu a postupné utíchanie ich krokov.

Vietor ustal a na ostrove bolo tak ticho ako ešte nikdy, ani keď som sa ho zmocnila. Na perách som pocítila studené sklo pohára

a napila sa sladkého štiplavého vína, ktoré som si odkladala na špeciálnu príležitosť. Vychutnávala som ho a zízala do smaragdových plameňov v kozube.

„Čo si to vykonal?“ Potiahla som Draka za rukáv a prinútila ho obrátiť sa ku mne. Z miestnosti sa vytratilo niekoľko tvorov z Inozeme a čosi si horúčkovo šepkali. Telá, ktoré Tobias využil na Kadenovo divadielko, padli na zem, už mu boli nanič.

Drake, princ upírov, na mňa zmučene zazeral, zlatisté oči mu pritom potemneli. „Iba to, čo mi prikázal Kaden. Čo všetci.“

„Bola to chyba a ty to dobre vieš. Vieš to! Bola tvoja priateľka.“

„A tvoja exmilienka! Vydala si mu ju rovnako ako ja,“ vyštekol a vymanil si ruku z môjho zovretia. „Nik z nás nemal na výber, Camilla. Kaden a Rád nás majú v hrsti. Ethan je môj brat, moja jediná rodina. Bez ohľadu na všetko som nemohol dopustiť, aby prišiel o svoju družku.“

Hoci svoje skutočné city zakrýval pod obludnou maskou, pohľad mu znežnel. Bolo mi jasné, že v kútiku duše to zrejme ľutoval, ale mal povinnosti voči svojej rodine.

„Pôjde po nás všetkých. Dobré si počul jej smrteľný výkrik, ako sa zachvel svet. Gabby bola obojkom, ktorý držal na uzde šíalenú beštiu. Viac ho niet, nič ju nezastaví. Cítíme to. Niečo staré sa zmenilo a...“ lepšie som to nedokázala vysvetliť, ale desilo ma to až do špiku kostí.

Drake sa zachvel, akoby nenachádzal slová ani on. „Možno bude pre nás smrť vykúpením.“

Skôr než som mu stihla odpovedať, uprostred odchádzajúceho davu sa ozval Ethanov hlas. Volal brata. Bez výčítiek pevne zvieral manželku, ktorá nás všetkých odsúdila na smrť.

„Chod' domov, Camilla, využi čas a buď so svojím sabatom, pretože príde a nezastaví ju ani Kaden, ani Samkiel.“

Po jeho odchode ma premkol ľadový strach. Pevnejšie som si objala plec a vrátila sa do miestnosti. Musela som urobiť ešte poslednú vec. Niektorí by to nazvali výčítkami svedomia, ale tak či onak som odmietala darovať Kadenovi ďalšiu zbraň.

Zaklonila som hlavu, prekrížila si ruky a rozpustila vlasy. Čo sme to vykonal? Aj keď sa náš vzťah neskončil najlepšie, pripraviť Diannu o jediná osobu, ktorú milovala, bolo neodpušiteľné. Kaden a jeho Rád boli oveľa starší a mocnejší než my všetci dokopy,

nezastaviteľní. Na rukách som mala rovnakú špinu ako Drake a členovia Kadenovho dvora. V jej očiach sme boli zodpovední všetci. Má pravdu a Drake takisto. Smrť bude naším vykúpením.

Rozvírila som červenú trblietavú tekutinu v pohári. Zvonku sa ozývali hromy, ale keď som vyzrela z okna, na oblohe nebol žiaden oblak. Nebola tam búrka, ktorá by rozochvela noc. Keď som začula výkrik, nenadskočila som, nepohla som sa, iba som zízala do pohára a pozorovala zvlnené víno. Keď sa môj domov otriasol v základoch, srdce mi nezamrelo ani sa mi nezrýchlil tep. V koži som cítila pieseň mágie, jej vzdor, ale žiaden boj sa nekonal. Nič nezmohli voči pomste, skaze a smrti.

Masívne drevené dvojité dvere sa s treskotom roztvorili a rozbili o stenu. Vzduch razom ochladol, na odhalenej koži mi naskočili zimomriavky a moje šaty boli iba chabým pokusom ochrániť ma pred zimou. Sviečky na nástenných svietnikoch a lustri sa prudko zamihali a zhasli. V panstve ostalo ticho, nebolo počuť výkriky ani čarovanie, ba ani tlkot iného srdca než môjho. Znovu som si odpila vína a nespúšťala zrak zo smaragdového ohňa. Aj on sa zdanlivo zháčil pred tým, čo sem vošlo.

„Vieš, na Quincy som už úplne zabudla,“ prehodila a v miestnosti sa ozýval jej pomalý kľopot opätkov.

Vystrela som sa, vedela som, že nikoho neušetrila. „Bola to mladá bosorka.“

„Hmm, celkom chutná. Krehká, ale chutná. Na obraze som tuším videla jej kučery. Vždy ich mala lesklé a bujné. Ach, musím si kúpiť poriadny kondicionér.“

Presne som vedela, aký obraz mala na mysli, a spomenula som si, ako mi zovrelo žalúdok, keď na nás Tobias namieril kameru. Zapamätala si každého a túžila po krvi. Mýlila som sa. Nik z môjho sabatu nebol v bezpečí, všetkých som prekliala.

„Vidím, že si to tu od mojej poslednej návštevy zrenovovala,“ zatiahla prázdny hlasom. „Máš to tu pekné, teda, mala si.“

Keď som sa obrátila, takmer mi vypadol pohár z ruky. Smaragdový oheň plápolal divokejšie a moja mágia sa ma vehementne snažila ochrániť pred prichádzajúcou temnotou. Prešla nechtami po kamennom stole s takou silou, až sa začal lámať. Vyžarovala

z nej temná a starodávna moc, konečne som sa rozochvela. Spomínam si, že kedysi som z tej moci cítila iba zlomok, ale to ešte bola Gabby nažive a dokázala ju držať pri zemi. Gabby už niet a hrana, na ktorej kedysi balansovala, patrila minulosti. Skočila z nej hlavou napred a nedbala, ako veľmi sa pri tom poreže.

Jej kedysi orieškové oči boli stelesnenou krvou. Ig'morruthenka sa z nej vydrala na povrch, viac sa neukrývala. Mala výraznejšie líčne kosti, nohavicový kostým jej dokonale obopínal štíhle a ženské krivky a vystavoval ich na obdiv. Lem kabáta povieval vo vzduchu, akoby ju sprevádzal vietor len na efekt. Krmila sa, a to výdatne.

„Veru, po tom, čo ste to tu so Samkielom takmer zmenili na popol, som si musela zadovážiť nový nábytok.“ Dopila som zvyšok vína, odložila prázdny pohár na stôl, aby mi nevypadol z rozochvených rúk.

Odmlčala sa a vtedy som si všimla, že hnev, zlosť a nenávisť z nej na chvíľočku vyprchali, čo pocítila aj moja mágia. Škodlivá moc, ktorou sa chránila ako štítom, sa na chvíľu nalomila, akoby bolo jeho meno piesňou milencov a príšeru vydesilo. Nanešťastie to trvalo veľmi krátko. Myslím, že si vôbec neuvedomovala, ako sa zatvárala pri zmienke o ňom.

„Ach, Dianna, srdcu nerozkážeš a city neukryješ, ani keď si sa rozhodla odísť. Vedel to aj Kaden. Prečo si myslíš, že sa zachoval tak brutálne?“ Mala som pravdu. Všimla som si to, keď som ich prvýkrát videla spolu. Zistil to aj Kaden a to bol vlastne ten problém. Aj jej najmenšia reakcia bola toho dôkazom. „Mimochodom, kde je Samkiel?“

Oči jej bláli o odtieň tmavšie a v momente stála predou mnou. Schmatla ma za bradu, zdvihla zo zeme a prerušila čokoľvek, čo som sa chystala dodať. „Vieš, že na bosorku som nedostala chuť, odkedy...“ Venovala mi mierny, no zlovestný úsmev, poriadne si ma premerala a potom mi pozrela na pery. „Však pamätáš.“

„Urob to,“ vyzvala som ju cez zaťaté zuby, ale pustila ma na zem.

„Ach, nebuď taká dramatická, o teba mi nejde.“ Spadla som na zem a stihla sa podprieť rukami. Prekročila ma a pritiahla

si stoličku, na ktorú si sadla, vyložila si nohy na stôl a prekrižila ich v členkoch. „Premýšľam, či si ostala z obvyčajnej drzosti alebo sprostosti na jedinom mieste, kde by som ťa zaručene hľadala.“

„Čo ti poviem? Nemám záujem oddaľovať svoj nevyhnutný osud.“ Vstala som a utrela si ruky do šiat.

Zacmukala a pustila sa do obzerania nechťov. „Odjakživa som vedela, že si najmúdrejšia bosorka. Nikdy som nechápala, prečo tak veľmi chcel Santiaga.“

„Poslúcha ho vernejšie než ja.“

Vzdychla si. „Uvidíme.“

Zmätene som sa pomrvila na mieste. Zdalo sa mi to, alebo ma nemá v pláne usmrtiť?

„Nezabiješ ma?“ šepala som prekvapene. Vôbec mi to nena-
padlo.

Pokrčila plecami, akoby sem prišla len na priateľskú návštevu, ale vedela som, čoho je schopná, keď sa nakrími smrteľníkmi. Bola takmer nedotknuteľná. Pamätám si, keď do toho prvý raz skĺz-
la. Bolo to už veľmi dávno, ale nikdy som na to nezabudla. Jedine Gabby ju dokázala držať na uzde.

„Zabiť? Teba? Camilla, úprimne, keby som ťa chcela zabiť, spravila by som to okamžite. Prišla som sa s tebou porozprávať.“

„Porozprávať?“ sťažka som preglgla, pretože to ma desilo ešte viac.

Prikývla. „Áno, posad' sa.“

Odmietla som, no ona sa v sekunde zjavila za mnou, schmatla ma za zátylok a odsotila k stolu. Ako to, že sa pohybovala tak rýchlo? Vzduch sa ani len nepohol. Na stoličku ma tlačili oceľové ruky, až kým som si nesadla. Po chvíli sa zjavila na opačnej strane.

„Takto sa mi to páči viac.“ Naklonila hlavu a premeriavala si ma. „Čo je s tebou, Cam Cam?“

Takto ma volala iba ona, nepočula som to už celé veky. „Kde je tvoja bosorácka drzosť? Kde sú tie úsečné odpovede a mágia? Kde drieme tá potvora, čo ma klamala a ktorá tam iba stála a prizerala sa, ako umierala, hmm?“

Nasucho som prehltna. „Nečakala som, že to naozaj urobí. Nik z nás to nečakal.“

„Vážne?“ Jemne sa zasmiala. „Poznáš ho rovnako ako ja, takže sa prestaň hrať na neviniatko. Je ti hádam jasné, čo bude nasledovať. Všetkým vám je to jasné.“ Oprela sa na stoličke a začala sa zabávať s dlhou zlatou retiazkou. „Ty sa báť nemusíš, máš totiž niečo, čo potrebujem.“

Potriasla som hlavou. „Neviem, kde je. Tesne potom odišiel. Otvoril portál, len čo to počul. Odišiel s Tobiasom.“

Keď sa ku mne naklonila, všetko navôkol sčernelo. Dvere sa za ňou pomaly zatvorili a zavrzgali tak desivo, až mi prebehol mráz po chrbte. Oči sa jej rozžiarili a boli jediným zdrojom svetla. Žiarili takmer rovnako ako jej úsmev. Koľkých smrteľníkov zožrala, že bola taká mocná?

„Ach, ešte ho nemusíš hľadať.“

„Čo potom odo mňa chceš?“ Takmer okamžite som otázku oľutovala. Zoširoka sa na mňa usmiala a vycerila tesáky. Ig'mor-ruthenku evidentne viac ukrývať nemienila. Pamätám si, keď sa starostlivo kontrolovala v zrkadle, či stále vyzerá ako človek.

„Viac moci.“

Premerala som si ju a vystrela pleciami. „Odložme formality bohom a klamstvám takisto. Dobré vieš, že si zďaleka mocnejšia než ja. V žilách ti koluje Kadenova moc, navyše, opäť si sa začala kŕmiť. Pri všetkej úcte, mylíš sa. Vôbec ma nepotrebuješ.“

Tľoskla jazykom a zamávala predom mnou prstom. „Tu sa mylíš ty. Nebudem bojovať len s Kadenom, ale aj so Samkielom a jeho légiou nebešťanov, ktorí vyznávajú mier, lásku a všetko chutnucké, a keď všetko zničím, okamžite sa budú hrnúť do záchrany.“

V hlave mi búšilo. „Čo tým myslíš?“

„Posrala som to.“ Vložila si hlavu do dlaní a potriasla ňou. „Myslela som si, že je ako Kaden, chápeš? Že mu bude úplne ukradnuté, čo urobím. Kaden sa so mnou občas nerozprával celé týždne. V Samkielovi som sa zmýlila, ale netuším prečo, dokonca sme ani nemali sex!“

Nasucho som prehltla a chcela dodať niečo, za čo mi neodsekne hlavu. „Vieš, že ľuďom záleží na tom druhom aj bez sexu, však?“

Pozrela sa na mňa bez náznaku žartov a položila ruky na stôl. Nechápem, čo také som jej povedala, ale opäť to vyvolalo akúsi

emóciu, ktorú zakrátko pochovala. Keby som sa nepozrela, ušlo by mi to.

„Chcem tým len povedať, že sa ťa pokúsi zastaviť a že mu v tom nič nezabráni. Vôbec nie je ako Kaden. Všetci sme videli, ako sa na teba Samkiel pozerá. Kaden ťa dal sledovať, hneď ako si odišla. Chce ťa vlastniť, ale Samkielovi ide o niečo viac. Myslím si, že v kútiku duše to vieš.“

Čakala som, že niečo odvrkne, opraví ma alebo ma na mieste vznieti, ale zareagovala veľmi nečakane.

Prinútila sa do úsmevu. „To je milé. Takže, svoje sme si povedali a teraz k veci.“

Tupo som zažmurkala. Toto nebola Dianna. Nech už sa po smrti jej sestry stalo čokoľvek, muselo ju to od základov zmeniť. Vážne jej na tom nezáležalo? Pod stolom som poslala plamienok mágie. Ani sa k nej nestihol dostať, zasiahol múr a zasyčal. Prudko som ho do seba vtiahla.

„Dobre teda.“ Pohodila som vlasmi a snažila sa tváriť pokojne, no nedarilo sa mi to.

Dianna skrivila kútiky a mávla rukou. „No vidíš, len pekne spolupracuj!“

Sklopila som zrak, obzerala si nechty a prepletala som palcami. Mala som vari na výber? Mala som s ňou bojovať? Aj keby som chcela, nedokázala by som ju zastaviť. Vedela som, čo bol Kaden zač. Nemala som šancu. Dúfala som, že ma po príchode rýchlo zabije, aby som nemusela tie slová vysloviť nahlas. Bude lepšie, keď sa to dozvie až po tom, čo ma zmení na popol, ale ak si to nechám pre seba a ona sa to dozvie, bude to oveľa horšie.

Zhlboka som sa nadýchla a vyhrkla: „Mám jej telo!“

Všetko stíchlo.

„Vzala som ho krátko nato, ako sa to stalo. Len čo začuli tvoj výkrik, hneď odišli. Mám pocit, že ho počul každý tvor z Inozeme. Cítili sme ho na kilometre. Svetom sa prehnala tvoja moc, hoci si to možno neuvedomuješ.“

Vzhliadla som na ňu a všetok náznak pobavenia z nej vyprchal. Mala napätú sánku a jej výraz mi nesmierne pripomínal Ničiteľa sveta. Vôbec si neuvedomuje, ako veľmi sú prepojení? Necíti to?

Iba si tu sedí a žiada, aby som jej pomohla vyhnúť sa mu, kým sa poráta s celou Onunou.

„Viem, že vo vašej kultúre máte rituály, ktoré treba vykonať, a nechcela som, aby skončila v Kadenových rukách. A už vôbec som netúžila po tom, aby Tobias zneužil jej telo a pokúsil sa ti tým ublížiť ešte viac. Podarilo sa mi ho zachovať kúzlom.“

Všetok vzduch z miestnosti pohltila hustá a ťažká temnota. Dianna sa do mňa zabárala pohľadom. Určite ju hľadala, ale bezvýsledne.

Keď som jej pozrela do očí, šepla: „Kde je?“

Vstala som a zdvihla ruku. Celý čas ma sledovala. Stena za nami sa zmenila a v rohu sa zjavili dvere. Pobrala som sa k nim a ona ma nasledovala. Kráčali sme úzkou chodbou v mučivom tichu. Na sviečkach v nástenných svietnikoch sa zjavili smaragdové plamene. Vlasy na krku mi vstali dupkom, kráčala za mnou. Celé telo sa mi chvelo od strachu, ale nútila som sa do chôdze.

Chodba vyústila do obrovskej miestnosti. Mávla som zápätím a zažala nástenné fakle. Bolo tam plno pohárov s kosťami a pierkami na policiach, na zadnej stene zanedbaný, natrhnutý obraz mojej domoviny a rôzne starobylé umelecké kúsky a relikty.

Zastavila som sa pri vchode a ustúpila jej. Plamene na stenách sa od nej odvracali. Uprostred miestnosti na kamennom stole ležalo Gabbino telo zakryté tenkou plachtou.

Keď ju Dianna roztrhla, celý svet sa zastavil.

Čakala som, že bude kričať, že rozpúta oheň, násilie a peklo. Že narazím hlavou o zem a odsekne mi ju. Čakala som besnenie a pomstu, ale dostala som niečo omnoho horšie.

Dianna iba stála nad sestriným nevládnym telom. Nežne jej odhrnula prameň vlasov z bledej tváre. Nozdry sa jej rozšírili a bolo mi jasné, že jej to naplno došlo. Moje kúzlo pomohlo zachovať telo, ale ani pomocou všetkej mágie sveta by som jej smrť neododiala.

„V mojej kultúre sa vraví, že keď zomrieme, zostane po nás iba prázdna schránka. Duša odíde z tela, vezme si so sebou našu podstatu a skončí v raji plnom lásky a svetla. Niet viac bolesti ani

strachu, len raj.“ Uhladila jej vlasy aj z druhej strany. „Je strašne studená.“

Ani na chvíľu z nej nespúšťala zrak, sledovala ju so zatajeným dychom, bez náznaku emócie. Zopäla som ruky a pritlačila si hánky k perám, pri pohľade na jej bolesť som potláčala slzy. Vôkol nás panoval smrteľný pokoj a úponky tieňov sa k nej tiahli, priťahované bolesťou.

Dianna jej znovu odhrnula vlasy z tváre. „Vieš, spočiatku som si myslela, že sa mýlim, že to bol iba hrozný sen a podarí sa mi ju nájsť. Som hlúpa, však? Aj potom, čo sa mi na dlani rozpálil symbol, mala som nádej, ale toto...“ Pobožkala sestru na čelo a vystrela sa. „Na svete už nemám naozaj nikoho.“

„Ja...“

Nato Gabriellino telo pohltili divoké plamene a ja som zhĺkla a všetky chlácholívé slová mi vyprchali z hlavy. Diannu obklopoval zúrivý plameň. Ruky vystierala k sestre a z dlaní jej sálal oheň. Zatackala som sa vzad a zdesene sa prizerala, ako telo jej milovanej sestry horelo.

Hľadela do praskajúceho ohňa, ktorý sa k nej natáhoval a pýtal si viac. Bála som sa, že dom zhorí aj s nami, ale plamene sa stropu ani nedotkli. Dianna starostlivo ovládala teplo aj intenzitu.

„Pochovala som otca aj matku a teraz pochovám aj ju.“

Nepohla sa, iba stála pred horiacou hranicou. Boky, hrud' aj krk ma boleli fantómovou bolesťou, spomenula som si, ako ma táto príšera napadla a pred mesiacom takmer roztrhala na kusy. Snažila som sa stáť vystretá, ale každá bunka v tele ma žiadala, aby som na ňu zaútočila, bránila sa alebo ušla. Nesmierne mi pripomínala Kadena. Vyžarovala z nej temná a zlovestná moc, ktorú po ňom zdedila.

„Pach strachu ti nepristane, Camilla.“

Nasucho som prehltna a pokúsila sa spamätať. „Zmenila si sa, všetci to cítime.“

Pozrela na mňa naprieč plameňmi. Smrad horiaceho tela mi prevracal žalúdok. „To je dobre.“

„Urobím, čo odo mňa žiadaš,“ vyhrĺkla som rýchlejšie, než som zamýšľala.

„Ja viem.“

Praskot ohňa a odporný pach boli na mňa príliš. Obrátila som sa na odchod.

Dianna na mňa zavolala: „Skôr než začneme, budem potrebovať urnu a ešte niečo.“

Obrátila som sa k nej, srdce mi bilo ako šialené. „Začneme? S čím?“

Zazrela na mňa a plamene jej ožiarili tmavú siluetu.

„S rozobratím ríše.“

DIANNA

182 DNÍ

O dhrnula som si z líca vlasy, s ktorými sa pohrával prímorský vietor putujúci podvečernou oblohou. Bol to veľmi hlúpy nápad ísť na pláž v topánkach s vysokými opätkami, až príliš hlboko sa zabárali do piesku. Nebolo tam žiadnych vtákov ani smrteľníkov, jediným zdrojom zvuku bol morský príboj. Zapadajúce slnko, ohnivá príšera, ožiarilo mračná ružovou a žltou žiarou. Aj napriek slnečnému okuliarom som doň žmúрила, pomaly ma z neho začínala bolieť hlava. Noc sa už blížila a vzduch bol o niečo studenší.

Zavrela som oči a začula jej hlas, ktorý sa mi prehrával v mysli. Pevnejšie som zovrela urnu.

Čo povieš na Sandsunské ostrovy? Je tam taká odlahlá neoznačená časť pláže. Našla som ju, kým som sa ukrývala. Sú tam pekné útesy, z ktorých môžeme skákať do mora, je vážne nádherná. Na takej pláži sme spolu neboli prinajmenšom tridsať rokov! A Ricka vôbec nepozvem! Bude to náš pekný, oddychový a zábavný sesterský výlet. Naša prvá dovolenka!

Prosím, prosím, prosím!

Len čo jej hlas v mojej mysli vybledol, otvorila som oči a schmatla veko urny.

„Na dovolenku to tu síce nie je ideálne, ale chcela si prísť a tak si tu. Radšej neskoro ako nikdy,“ poviem a znovu pozriem na čier-no-zlatú urnu v rukách. Camilla splnila moju požiadavku a ja som ju naplnila Gabbiným popolom až po okraj. A teraz idem vykonať rituál Havlousin, ktorý nás naučili rodičia. V našej kultúre mal zomrelému zaistiť miesto odpočinku vo hviezdach, hoci sama som netušila, či tomu vôbec verím. Koncept raja mi pripadá ako lacný žart, no napriek tomu tu teraz stojím a rozsievam jej popol, nech sa doň dostane celá. Rodičia nám vraveli, že telo je len naším nositeľom, a keď ho duša, najzásadnejšia časť, opustí, zostane tu po nás len prázdna schránka. Možno preto som sa cítila práve takto. Ako schránka. Mala som pocit, akoby mi hrud' gniavili tisícky skál. Nebolo v nej žiadneho pohybu ani života. Viac už nie. Vedela som, že by som mala plakať a kričať, no na nič som sa nezmohla.

„Tak veľmi si ma potrebovala a ja som tam pre teba nebola, pretože ma až príliš zamestnával...“ stiahlo mi hrdlo a predstavila som si Samkielovu tvár. Skrsol vo mne ďalší pocit, až mi z toho poskočil žalúdok. Aj ten som však vo svojom srdci uzamkla. „Mala som s tebou odísť. Mali sme sa ukryť a oni by sa mohli pre tú sprostú knihu aj pozabíjať. Veľmi ma to mrzí, Gabs.“

Odmlčala som sa a chcela povedať niečo viac. Nežne som hladila veko urny, príboj narážal do skál a v pravidelnom rytme vyplňal ticho.

„Vieš, premýšľala som. Škoda, že sme vtedy v Eorii nezmreli. Mala som s tebou zostať a neprosiť žiadneho boha o záchranu. Drake by nás nenašiel a neskončili by sme v Kadenových pazúroch.“

Skrútila som kútik pier a spomenula si na ten deň. Moje rodné meno bolo Mer-Ka, Gabbino zasa Ain, pochádzali sme z Eorie, kde sme pred mnohými rokmi prežívali v mieri.

Lenže zničili ju.

„Pod' za mnou.“ *Mykol hlavou na zvrátený kus látky, na naše provi-zórne dvere. Niesol ju v náručí, akoby bola ľahká ako pierko. Čo to bolo za čudného muža a koľko mal sily? Nasucho som prehltna, prikývla a poslušne ho nasledovala. Kým bude mať Ain, urobím čokoľvek a pôjdem kamkoľvek.*

Opustila som náš domov a jemne cupotala bosými nohami po púšti. Vôbec sa neobzrel, nijako nekontroloval, či idem za nimi, a hýbal sa ticho a rýchlo, akoby kráčal po vzduchu. Prechádzali sme medzi prázdnyimi kamennými príbytkami. Hneď ako na nás začali padat kusy neba, polovica dediny odišla. Vedeli, že nás čaká niečo zlé, ale moji rodičia si nedali povedať. Mysleli si, že nás nič neobroží. Pri pohľade na kašlúcu Ain som si v duchu nadávala, že som nebola nástojčivejšia.

„K-kam to ideme?“ spýtala som sa ustráchaným hlasom.

Mierne sa obrátil a jemne sa na mňa usmial ponad plece. „Mám priateľa, ktorý vám vie pomôcť.“

Opäť som prikývla a vyhýbala sa jeho pohľadu. Zdalo sa, že v očiach má plamienky, okraje dúboviek mal neprirodzené zlaté. S tmavými kučerami pôsobil viac než nádherne, pokožku mal v rovnakom odtieni ako my s Ain. Nikdy som nevidela jemu podobného človeka. Asi bol z iného sveta. Prosila som nebesá o záchrancu. Zrejme on bol mojím. Podobal sa na jedného z okrídlených anjelov, v akých verila moja mama a ukazovala mi ich obrázky. Rozprávala mi príbehy o tom, akí boli mocní a nebojácni. Tento muž pôsobil úplne rovnako. Moju sestru niesol bez námahy. Je však pravda, že v poslednom čase sme nemali z čoho pribrať. Už pred týždňami nám došli zásoby a žili sme len z toho, čo sa mi podarilo ukradnúť. Sestre som dávala väčšinu jedla, hoci sa so mnou hádala, ale rodičom som slúbila, že sa o ňu postarám. Bola to moja malá sestrička a nemienila som ju nechať vyhladovať.

Celou cestou som sledovala jeho tmavé vlasy. Mali sme namierené do opustenej časti mesta. Keď zastal pred zničeným a zdeformovaným polorozpadnutým chrámom, zachvátil ma nepokoj. Pozrel na schodisko z hnedých kameňov a dolámané sochy po oboch stranách, ktoré už nikoho nepripomínali.

Potlačila som guču v hrdle. „Nemali by sme ísť dnu. Zatvorili ho, pretože má vratkú statiku. Nie je tam bezpečne, mohol by na nás spadnúť.“

Pozrel na mňa ako na bláznivú. „Počkaj tu. Idem sa s nimi porozprávať. Vrátim sa po teba.“

Zhíkla som. „S nimi? Kolko ich tam je?“

„Vydrž.“ Usmial sa, akoby počul moje splašené srdce a chcel ma upokojiť.

„Berieš moju sestru len bohovia vedia kde bezo mňa.“ Podišla som k nemu a dívala sa najprv naňho a potom na prázdnu tmavú dieru v zemi. Ak to bude potrebné, budem s ním bojovať, hoci viem, že je silnejší. Aj pod oblečením sa mu vynímali vypracované svaly. Oblečenie zo zvláštnej látky mu tesne obopínalo celé telo. Zrejme pochopil, na čo myslím, a opäť sa na mňa upokojujúco usmial.

„Pozri, cením si tvoju pomoc, ale ona...“ ukázala som na sestru, ktorá sa oňho oprela a opäť zakašľala, „tam nemôže ísť bezo mňa. Nepoznám ťa a sestra ledva dýcha.“

„Volám sa Drake,“ uškrnul sa. „Už ma poznáš. Tak, a teraz ma tu počkaj.“

Chcela som namietnuť, ale oči mu odrazu zasvietili o odtieň jasnejšie. Zavrela som ústa a prestala sa toľko strachovať. Asi to bol dobrý nápad. „Dobre, počkám.“

Znovu sa usmial a napokon sa obrátil a zišiel aj so sestrou po schodoch do chrámu.

Napriek vyčerpaniu som nervózne pochodovala sem a tam a mädlila si ruky.

A čakala.

A ďalej čakala.

Napokon som prestala pochodovať, pozrela na schodisko a vzdychla si. Kázal mi tu čakať. Ale prečo? Srdce mi bilo ako zvon. Vzal moju sestru a chcel jej pomôcť. Musím ho tu počkať, ale znovu sa pýtam prečo? Vykročila som na piesok a moje telo chcelo jeho príkaz porušiť. Niekoľkokrát som si natiabla ruky, žalúdok mi poskočil. Musím sa dostať k Ain. Vzal ju dnu, hoci ho nepoznám a ani tých vnútri. Čo som to vykonala? Nemienim tu čakať. Znovu som vykročila a cestou po schodoch som nemyslela na nič iné, len na Ain.

Rukami som prechádzala po špinavých kamenných stenách a opatrne zostupovala. Dnu bola absolútna tma, nevidela som ani na krok. Bol to hlúpy nápad, ale nemala som na výber. Napokon som dorazila do otvoreného priestoru na pevnú zem. Snažila som sa niečoho zachytiť.

„Drake?“ šepľala som a chcela zaujať pozornosť krásneho cudzinca, ale nikto sa neozýval. „Drake?“ zavolala som naňho znovu.

Odrazu zaznel šuchotavý zvuk, akoby sa niečo plazilo v piesku. Úplne som zabudla na piesočné zmije, ktoré obľubujú tmavé a studené

miesta. Čo mi to napadlo? Ale nie, zvládnem to. Zvládnem to! Robím to pre svoju sestru. Zhlboka som sa nadýchla a snažila sa vyhybáť šuchotavým zvukom, nech nestúpim na zmižu, a pobrala sa opačným smerom. Vystierala som ruky, aby som do niečoho nevrazila, a pomaly som kráčala vpred.

Napokon som sa dotkla pevnej steny a s úľavou si vzdychla. Končekmi prstov som prechádzala po jej nerovnom povrchu a vytesaných symboloch. Takto som kráčala ďalej. Bohovia, kiežby som videla, čo sa tam nachádza. Všade bola obrovská tma. Ako vedel, kadiaľ ísť? Odrazu som začula hlasy a začala sa sústreďovať. Spočiatku to bolo iba jemné mrmlanie, ale čím som bola bližšie, tým boli hluchnejšie. Hádali sa.

„Načo nám bude hnijúca mŕtvola? Nechcem to ješť!“ zamrmľal niekto a ja som nasucho prehltnula.

„Táto sa ješť nebude. Priniesol som ju Kadenovi.“

„Takže sa mám podľa teba živiť omrvinkami, upír?“ spýtal sa ho hlboký hlas.

Upír? Čo to bol za druh?

Podišla som bližšie, hlasy silneli. Napokon som pred sebou zbadala tlmené svetlo a s úľavou si vydýchla, že sa viac nemusím riadiť stenou. Pokračovala som vpred. Svetlo bolo šeré, ale viedlo ma dobre. Rozlievalo sa na konci chrámu a vrhalo na opačnú stenu tieň. Plno tieňov.

„Nie,“ odpovedal kučeravý anjel. „Chcem, aby si ju zachránil. Viem, že to dokážeš.“

„Prečo by som to robil?“

Na chvíľu sa odmlčal. „Myslím, že som našiel niekoho, kto ti pomôže s plánmi.“

Zastala som pri vchode, nechcela som prerušiť ich rozhovor. „Hmm. Nikoho nepotrebujem. Zabi ju.“

Zovrelo mi srdce a zastrelo všetok rozum. „Nie!“ vykrikla som, vbehla medzi nich a prudko zastala pred Ain. Zoširoka som roztiabla ruky a chcela ju chrániť. Ain sa horúčkovo objímala a celá sa chvela od strachu.

Premkla ma hrôza. Nečelím iba dvom mužom, ale viac než tuctu cudzincov. Mali na sebe rôznofarebné oblečenie a všetci na mňa zízali.

„Takže to vy ste tí pútnici, o ktorých nám hovorili a ktorí pešo prešli púšť a prežili to.“

„Takto nás tu volajú?“ Veľký muž predou mnou sa zasmial a niekoľkí sa k nemu pridali. Nasucho som prehltnula a cívela naňho. Bol odo mňa o dosť vyšší. Premeriavala som si jeho hrubé čierne sandále, plisované sukňu a širokú svalnatú brud'. Mal tmavšiu pokožku než ja, inú než piesky môjho domova, zato sytejšiu. Na pleciach mal červený plášť, ktorý mu zakrýval časť hrude a dokonale kontrastoval s jej sýtymi tónmi.

Musel to byť ich vodca. Surovo z neho vyžarovala moc. Dreďy mal spletené do hrubého vrkoča až po pás a boky zastrihnuté tak úhladne, až mu takmer bolo vidieť lebku. Bol neskutočne nádherný, ale o nič menej nebezpečný, presne ako farebné piesočné zmiže, ktoré na vás dokázali kedýkoľvek zaútočiť. Pozrel na mňa orieškovými očami.

„Iba tí požehnaní bohmi môžu prekročiť veľké piesky bez ujmy na zdraví,“ šepkala som a porozhliadla sa po nich.

Ostatní vyčkávali, či nevydá rozkaz zabíť Ain aj mňa.

„Požehnaní bohmi?“ Ostro sa zasmial a pozrel sa na ostatných, ktorí sa buď uškrnuli, alebo na mňa škaredo zazerali. Potom sa ku mne znovu obrátil a mierne nadvihol plecia. „Asi záleží na tom, ku komu sa modlíš.“

Drake pred neho predstúpil. „Kaden, prijmi moje ospravedlnenie. Prikázal som jej, aby na mňa počkala vonku. Netuším, ako...“

Vtom sa Kaden, ten desivý, zato krásny muž, naňho obrátil a nadvihol obočie. Drake okamžite sklonil hlavu a vrátil sa k ďalšiemu mužovi, ktorý sa naňho nesmierne podobal. Všetci si vymieňali pohľady a šepkali.

Kaden mi znovu venoval pozornosť. „Aspoň viem, čoho je tvoj príkaz hodný, keď tu stoj.“ Podišla som bližšie k Ain a objala ju. Začali sa na niečom dohadovať. Obzrela som sa k provizórnemu východu. Mohla by som skúsiť so sestrou ujsť, možno by sa nám to podarilo, skôr než...

„Výborne!“ Kaden tleskol a vytrhol ma z myšlienok. „Zostane s nami. Odteraz patrí mne.“

Jeho slová ma zasiabli ako jedovatá kyselina a niečo sa vo mne zlomilo. Nezáležalo na tom, že boli v prevahu a pokojne nás so sestrou mohli zabíť. Sklonila som sa a vybrala z puzdra malú dýku ukrytú na vnútornej strane stehna. Kaden ma nezaujato sledoval.

Dýku som dostala od otca, keď ma učil sebaobranu. Vtedy som nerozumela, prečo na tom tak veľmi trvá, ale keď padlo nebo, pomyslela som si, či nemal dar videnia, o ktorom si vyšší kňazi neustále šepkali. Vari videl, čo prichádzalo, a chcel, aby sme boli v bezpečí? Už na tom

nezáležalo. Podakovala som sa starým bobom za jeho lekcie, ktoré práve teraz mienim využiť.

„Nikomu nepatrím.“ Spomenula som si na otcove rady, kam mám útočiť a ako zraniť aj toho najväčšieho protivníka. Rozkrok, brdlo a oči, tie treba vypichnúť. Dýku som mierila bokom, naklonenú pred sebou. Pri pohľade na mňa sa mu postupne rozšírili kútiky, až napokon vybuchol do smiechu.

„Aká divoška! To sa mi páči. Povedz, všetky svoje zbrane máš medzi nohami?“

Zhovárал sa so mnou drzo a kruto, ale nerozhodil ma. Otec mi prizvukoval, aby som sa nedala oblafnúť trikmi a slovíčkami nepriateľa.

„Podíď bližšie a dozvieš sa to.“

Usmievavo ku mne podišiel. „Napríklad sem?“

Zaútočila som naňho a porezala mu tvár. Zrazu sa ostatným rozžiarili oči rôznych farieb. Niekoľkí z nich sa na mňa vrhli rýchlejšie, než som bola schopná vnímať. Kadenove oči sa zmenili z orieškovej na krvavočervenú. Keď sa mu rana na líci po chvíli zacelila, zbĺkla som, odhodila dýku a odtackala sa chrániť sestru. Bola som v pasci plnej prišer.

„Si veru riadna divoška!“ zopakoval, utrel si z líca krv, akoby bol po raňajkách, ale súdiac podľa vzrušeného šepotu ostatných mi to dá určite vyžrať.

„Čo si?!“ šepla som krehko.

Skrčil sa ku mne a nastavil mi obrovskú dlaň. Odtiahla som sa od neho a kryla Aín telom. Schmatol moju odhodenu dýku a priložil si brot k prstu. Zatočil čepelou, ktorá sa v tmenom svetle jaskyne zaleskla. Na začiatku mi pripomínala číre sklo, ale teraz sa leskla ako drabokam.

„Pekná vecička. Kde si ju zohnala, krásavica?“

„Dal mi ju otec,“ priznala som, nevediac prečo.

Povedal niečo v cudzom jazyku a žena s krvavočervenými vlasmi sa pomrvila na mieste. Jeho slová zopakoval ďalší muž, vysoký a útly. Napokon vrava ustala. Kaden prikývol a podržal dýku nad plecom. Prihrnul sa po ňu muž v rúchu, ktoré mu zakrývalo tvár aj vlasy. Kaden si potom prekrížil ruky na hrudi a premeriaval si ma.

„Čo si?“ spýtala som sa ho znova rozochveným hlasom.

„Niečo, čo dokáže pomôcť tvojej sestre.“

Srdce mi bilo ako bóm. „Neverím ti. Počula som, že si ju chcel zabiť.“

„Je to tak.“ Nepokúšal sa mi klamať. „Ale zmenil som názor, pretože máš niečo, čo chcem.“

„Čo chceš?“

Lačne si ma premeriaval a nakoniec mi bola odpoveďou vlastná nevinnosť.

„Teba.“

„Na čo?“ vytisla som zo seba.

Opäť sa na mňa usmial, porozbliadol sa po stvoreníach za sebou a potom sa vrátil ku mne. „Drake sa nemýlil. Na to, čo budujem, potrebujem viac smrteľníkov. Tvoja sestra je slabá a zomiera, takže je pre mňa nepoužiteľná, lenže ty si dokonalá.“

Veľmi ma bolelo, ako škaredo o nej rozprával. Vedela som, že je blízko smrti, a nemohla som strácať čas.

„Vieš ju zachrániť?“ nasucho som prehltnula. Bolo mi jasné, že sa tým beštiám musím zapredať. Pre ňu to bez váhania urobím.

„Tobias! Alistair!“ vyhrkol, mávol rukou a neodvracal odo mňa zrak, „vezmite jej sestru do podzemia.“

Z tiení sa vynoril chlap. Jeho bronzové rúcho dokonale dopĺňalo tmavú lesklú pokožku. Vlasy mal o niečo kratšie než Kaden. Oči mal takisto červené, a keď na mňa pozrel, z výrazu som mu nedokázala nič vyčítať. Vykročil ku mne s druhým tvorom v päťách. Tento mal pokožku bledú ako mesačný svet, no najviac ma zaujala farba jeho vlasov. Mal ich biele ako cukor a zopnuté do vysokého drdola. Ešte nikdy som nevidela taký pekný odtieň.

Ten, ktorého nazval Tobiasom, ma obišiel a chystal sa schmatnúť Ain. Pobla som sa k nej, aby som ju chránila, ale odrazu ma Kaden silno schmatol, zdvihol a odvrátil od nich. Zafunela a snažila sa neupadnúť do bezvedomia. Ain sa natiabla ku mne a ja k nej, potrebovali sme sa dotknúť. Mykala som sa v Kadenovom zovretí, kým ju tí dvaja brali preč odo mňa.

„Psst, to nič,“ šepol mi do ucha a pokúšal sa ma upokojiť, ale nič iné okrem jej odchodu som nevníkala.

Vzbliadla som naňho s narastajúcou panikou. „Čo sa jej chystajú urobiť?“

„Nič.“ Odmlčal sa. „Zatiaľ.“

Začala som sa metať divokejšie, ale iba som si tým spôsobila rany na rukách. Bol až príliš mocný, no podľa tých žiarivých červených očí som mala zistiť, že mám do činenia s niečím... iným.

„Klamár!“ vyštekla som. „Vravel si, že pomôžeš!“

„Aj to urobím, ale najprv to musí fungovať, ináč to nemá zmysel.“

Prestala som sa mykať. „Čo musí fungovať?“

„Musíš to chcieť.“

Kaden sa na mňa znovu usmial a napravil zovretie. Držal ma už len jednou rukou, ale ani to mu nerobilo problém, a zápästie druhej si priložil k ústam. So zdesením som sa prizerala, ako vyceril tesáky ako piesočná zmija. Zabryzol si do zápästia a ja som sa zašklabila. Podržal mi ho pred tvárou, vytekala z neho krv oveľa tmavšia, než akú som kedy videla. Odvrátila som zrak, no schmatol ma za zátylok a pevne držal. Chcela som kričať, ale vtedy mi prirazil zápästie k perám. Ústa mi naplnila jeho teplá krv a stiekla cez hrdlo až do pľúc. Chutila ako jed, pálila ako kyselina a ja som mu kričala do ruky ako zmyslov zbavená. Mykala som sa, ale iba som tým do seba dostala ešte viac krvi. Čím viac som mu vzdorovala, tým jasnejšie mu žiarili oči. Naklonil sa ku mne ešte bližšie, oprel si o mňa čelo a krmlil ma. Skrúcalo mi žalúdok, chcelo sa mi vracať.

„Tíško, myslí na svoju sestru, na jej prežitie. Ako veľmi to chceš.“

Ochabla som, prestala som s ním bojovať a on sa odo mňa odtiahol. Poznal moju slabosť a prišiel na to, pomocou čoho ma bude ovládať. Chcela som, aby Ain prežila. Ktorá sestra by nechcela?

Natiabla som sa k nemu, schmatla ho za zápästie a silnejšie si ho pritlačila k perám. Začala som jeho odpornú krv horúčkovo sať, nútila som sa do toho, pretože pokiaľ to zachráni Ain, budem chcieť čokoľvek, čo mi podhodí, aj keby som pri tom mala pocit, že ma trhá znútra a znovu dáva dokopy. Pozrel mi do očí a keď som pila, pobavenie mu z nich vyprchalo. Zovrela som ho ešte silnejšie, najviac, ako som zvládla. Vravel, že ak to bude fungovať, budem mať moc, a tú som nesmierne potrebovala. Len vďaka nej už nikto viac mne ani Ain neublíži.

Cítila som, ako sa vo mne niečo zmenilo. Časť mojej duše praskla a zomrela a čosi nové sa prebudilo a udomácnilo v nej. Pálenie postupne ustalo a zmenilo sa na niečo iné, oveľa temnejšie. Svetlá svieč sa mihali a ostatné tvory sa nepokojne mrvili na mieste. Kaden sa zoširoka usmial, akoby práve prišiel na niečo, čo mne uniklo.

Vtedy odtiahol zápästie. Rozkašľala som sa a takmer padla na kolenná. Lapala som dych, pľúca a bruď mi boreli. Schmatol ma za ruku a narovnal, aby som nespadla.

Prizerala som sa, ako sa mu prebodnutá pokožka na zápästí zaceľuje, a utrela som si ústa.

„Ako zistím, že to funguje?“ spýtala som sa chrapľavo, akoby mi tá krv vyškriabala môj pôvodný hlas.

„Budeš mať moc, o akej sa ti ani nesnívalo,“ odpovedal, pohladil ma po líci a zovrel mi krk. „Ale len ak prežiješ.“

Boli to posledné slová, ktoré mi povedal predtým, než mi zakrútil hlavou a zlomil väzy. Jedno obyčajné puknutie mi zmenilo život. Navždy.

Spomienka vybledla, ovalila ma krutá realita a na rukách som pocítila teplo. Slnko pomaly zapadlo za oceánsky horizont a vysalo z okolia všetko svetlo.

„Bola som neskutočne sebecká, nedokázala som si predstaviť svet bez teba. Navyše Kaden mi nedal na výber, tak ako ani ja tebe. Asi som naozaj ako on.“ Okolo dlaní mi tancovali plamene a urna praskla. „Nech je teda tak.“

Sústredene som ovládala oheň. Urna sa zmenila na prach a oslobodila ju. Prizerala som sa, ako čiastočky popola tancovali a vírili okolo mňa. Napokon sa vzniesli k hviezdnatému nebu. Od morskej hladiny sa odrážal polmesiac a zmierňoval neúprosnú temnotu. Stála som tam, až kým neuletel posledný uhlík, až kým bol takmer ako hviezda. Zdalo sa mi, že jedna z nich žiari viac než ostatné a veselo sa predomnou mihá, akoby mi mávala.

Zrazu sa predomnou zjavil smaragdový záblesk.

„Hotovo,“ oznámila mi Camilla.

„Výborne.“

Cítila som, ako sa jej zrýchlil tep. Teraz som cítila mnoho, oveľa viac než kedysi. Mala som posilnené všetky zmysly. Vôbec som si neuvedomila, ako veľmi som potláčala vlastnú prirodzenosť. Mlčky som sa dívala na tú žiarivú hviezdu.

„Čo teraz?“

„Nepamätám si, že by si bývala taká zbabelá.“ Obrátila som sa k nej a zagúľala očami. „Láskavo upokoj to svoje sprosté srdce. Nezabijem ťa, pretože si ju zachránila. Urob, čo ti prikážem, a budeš mať imunitu.“